

עין משפט
גרי מצוה

טז:

המביא גט פרק שני גיטין

מסורת הש"ס

(א) ויג' רב אמי. (ב) ויג' רב אסי. (ג) ויג' רב אסי. (ד) ויג' רב אסי. (ה) ויג' רב אסי. (ו) ויג' רב אסי. (ז) ויג' רב אסי. (ח) ויג' רב אסי. (ט) ויג' רב אסי.

הגרות הב"ח

(א) תוס' ד"ה תנאי וכו' דביין ג' וכו' מוחלף מילתא דרא דעד.

מוסף רש"י

לפי שאין בקיאות לשמה. אין נני מדינת הים בני תורה ואין יודעין ענין למחנה נגזר לשם האשה וקרא נתיב ומכאן לה שפר כיתות, לה דהיינו לשמה. הלכך אמר הש"ס דבני נחמה ובפני נחמה ומילתא שילעין ליה אם נחמה שיהי והוא אמר אין ליעיר. לפי שאין עדים מצויין לקיימו. אין שירות מלכות נחמה נחמה שם יג' הענין ועיבר לומר לא נחמה, שיהי עדים מצויין להכיר החמת העדים, והאשמה נלמך (מס'.) לאחד שלמדו. דפי לשמה ניעיר ה.

אלמא קסבר שנים שהביאו גם אין צריכין בו. פי' בקונטרס דעעמא משום דלחן עדים מצויין לקיימו ונראה דלפילו למ"ד לפי שאין בקיאות לשמה איירי הכא דלאחר שלמדו בני תרי דלא שכיח לא גזירין שמא יחזור לקלקולו אבל מאן דקסבר שנים שהביאו גם אין צריכין ע"כ סבר לפי שאין בקיאות לשמה כרבה דלרבה אפילו לא אמר לא בפני נחמה וזה בפני נחמה כשר כיון שאומרים שהנבע שלחם דמה אילו יאמרו בפנינו גירשה וז"ל ונראה נמי דלמא נעלמא לריכין והכא דקסבר משום דמד מיניהו מסקיד אכתיבה ומד אחתימה ואין לומר דכיון דלא מסקיד אכתיבה מילתא לא דייק דהא תנן אחד אמר בפני נחמה ושנים אומרים אפילו נחמה כשר דלמא מהימן מד אע"ג דלא מסקיד אלא אכתיבה לתודא ולא אמרינן דלא דייק וי"ל דאם איתא לריכין נעלמא גם כן לא היה מועיל דכיון שאין כן אלא אחד שמעיד על החתימה לנד אחי לאחלופי בקיום שטרות דעלמא אע"ג דלידך מעיד על הכתיבה מהלך דהא דמסקיד אחתימה לא מסקיד אכתיבה דרבה נמי אית ליה עעמא דלאחלופי דכיון דכבר תקנו בפני נחמה משום לשמה תקנו נמי לריכין לומר משום אחלופי כדפריש"י לעיל בפ"ק (דף ה.). עטרות דעלמא: **הא** ג' נג' יוצא מתחת ידי שניהם כבשרי רבנן. מדקדק קן לפי שרובה יושלח וכו' אין גט יוצא כי נחמה פליגי דנגט יוצא מתחת ידי שניהם כמא באי כמו שמפרש גלות שני ונגלשני שני איפכא וינחא ליה טפי דפליגי נאין גט יוצא כי כמו שמפרש כן גלשני ראשון וענין סוגי' זו איכא אלא עטרות (פולין דף נח.) גבי ודל טרפה: **אלמא** קסבר צריכין בו. היינו כרבה כדפריש"י: **במאי** פליגי. וז"ל וילמא דפליגי באחלופי כמו לנשון ראשון ואומר ר"י דנשלמא לנישנא קמא אלא למימר דעעמא דרבי יהודה משום דלא חייש לאחלופי (א) כיון דלחן גט יוצא אלא מתחת ידי עד החתימה מוחלף מילתא משום דעד חתימה נאמן ציחדי לפי שהא שליח הגט מדמלריכין אכתיבה תרי משום דלא הוה שלוחים אבל להאי לישנא דמוקי לה נגט יוצא מתחת ידי שניהם איכא למיחש לאחלופי דהשתא אין כן הוכחה כיון דעד הנעמד על הכתיבה ישנו נמי שליח הגט: **ומר** סבר ר' פ' שאין עדים מצויין לקיימו. השתא הוה מני לאקשוי ולפלוג רבי יהודה גריסא: **ורבה** אמר ד' דבוי' ע"פא בו. הוא הדין דמני לגיטי דרבה כלישנא קמא דלדידיה נמי כי תרי דמייתי גיטא אין לריכין משום דלא שכיח כדאמרינן בפ"ק (לעיל ה.).

כשר אלמא קסבר שנים שהביאו גם ממדינת הים אין צריכין שיאמרו בפנינו נכתב ובפנינו נחתם אמר ליה **אביי** אלא מעתה סיפא דקתני שנים אומרים בפנינו נכתב ואחד אומר בפני נחתם פסול ורבי יהודה מכשיר טעמא דאין הגט יוצא מתחת ידי שניהם הא גם יוצא מתחת ידי שניהם מכשרי רבנן אמר ליה **אין** וכו' אין גם יוצא מתחת ידי שניהם במאי פליגי מר סבר גזרינן דלמא **אחיה** לאחלופי בקיום שטרות דעלמא בעד אחד ומר סבר לא גזרינן לישנא אחתימה אמרי לה אמר רב שמואל בר יהודה אמר רבי יוחנן אפי' גט יוצא מתחת ידי שניהם פסול אלמא קסבר שנים שהביאו גם ממדינת הים צריכין שיאמרו בפנינו נכתב ופנינו נחתם אמר ליה **אביי** אלא מעתה סיפא דקתני שנים אומרים בפנינו נכתב ואחד אומר בפני נחתם פסול ור' יהודה מכשיר אפילו גט יוצא מתחת ידי שניהם פסול רבנן אמר ליה אין במאי קא מפלוגי מר סבר **לפי** שאין בקיאות לשמה ומר סבר **לפי** שאין עדים מצויין לקיימו לימא דרבה ורבה תנאי היא לא רבא מחרץ כלישנא קמא ורבה אמר לך דכולי עלמא בעינן לשמה והכא במאי עסקינן **לאחר** שלמדו ובגזירה שמא יחזור הדבר לקלקולו קמפילגי דמר סבר גזרינן ומר סבר לא גזרינן וליפלוג נמי רבי יהודה ברישא הא אתמר עלה אמר עולא חלוק היה רבי יהודה אף בראשונה מתיב ולא אושעיא לעולא רבי יהודה מכשיר בוו ולא באחרת מאי לאו למעוטי אחד אומר בפני נכתב ואחד אומר בפני נחתם לא למעוטי בפני נחתם אבל לא בפני נכתב סלקא דעתך אמינא הואיל ולא גזר רבי יהודה אתי לאחלופי בקיום שטרות דעלמא בעד אחד נמי לא גזר קא משמע לן אתמר נמי אמר רב יהודה שנים שהביאו גם ממדינת הים באנו למחלוקת רבי יהודה ורבנן רבה בר בר חנה חלש עול לגביה רב יהודה **"ורבה** לשיולי ביה בעו מיניה **"שנים** שהביאו גם ממדינת הים צריכין שיאמרו בפנינו נכתב ופנינו נחתם או אין צריכין אמר להם אין צריכין מה אילו יאמרו בפנינו גירשה מי לא מהימני אדרכי אחא ההוא **הב"ח**

איכא דשנים הס ורבנן דפסלי גזרי שמא יחזור דבר לקלקולו ורבי יהודה סבר לא גזרינן דתרי דמייתי גיטא ולא שכיחא ולא גזרו זה רבנן: **ולפלוג נמי** רבי יהודה גריסא. כחלמא אומר בפני נכתב ואחד אומר בפני נחתם כיון דיוצא מתחת ידי שניהם דלקיימו ליכא למיחש ולשמה נמי הא למדו ולקלקול לא חייש: **לא** למעוטי בפני נחתם אבל לא בפני נכתב. דמד הוא ופסקין משום גזירה דלמא אחי לאחלופי הוא: **אחד** רבנן. כלישנא נחמא דרבי יוחנן דנגט יוצא מתחת ידי שניהם מחלוקת: **מכרה** הא מיסתבר לחלק כיון דלא גזר בתרי הוא הדין בחד: **הא**

לפי שאין בקיאות לשמה. אין נני מדינת הים בני תורה ואין יודעין ענין למחנה נגזר לשם האשה וקרא נתיב ומכאן לה שפר כיתות, לה דהיינו לשמה. הלכך אמר הש"ס דבני נחמה ובפני נחמה ומילתא שילעין ליה אם נחמה שיהי והוא אמר אין ליעיר. לפי שאין עדים מצויין לקיימו. אין שירות מלכות נחמה נחמה שם יג' הענין ועיבר לומר לא נחמה, שיהי עדים מצויין להכיר החמת העדים, והאשמה נלמך (מס'.) לאחד שלמדו. דפי לשמה ניעיר ה.